Pregaria.cat

Entrada

Escolta la veu de la Creació

Per MartaF el dj., 01/09/2022 - 09:00

L’1 de setembre, l’Església celebra la Jornada Mundial de Pregària per la Cura de la Creació, un esdeveniment que es va iniciar l’any 1989 per iniciativa del patriarca de Constantinoble Dimitri I, i que el papa Francesc va adoptar el 2015 per a l’Església Catòlica, coincidint amb la publicació de l’encíclica *Laudato si’*. Però l’1 de setembre també és l’inici del «Temps de la Creació», la iniciativa ecumènica que es clourà el 4 d’octubre, amb la festa de sant Francesc d’Assís. Són pocs dies, massa pocs, per aturar-nos davant del món que brota davant nostre i del qual nosaltres només som un humil plançó. La Terra sempre ens reclama i ens cerca com a fills pròdigs, però nosaltres hem triat desertar perquè, farts de tot, ja no sabem embadalir-nos amb res. I esporuguits pel silenci, ens refugiem en distraccions sorolloses que ens distorsionen els pensaments i ens allunyen de l’epicentre de la veritat. Mentrestant, se succeeixen els conflictes, les guerres, les injustícies... però nosaltres ens sentim segurs, encimbellats als gratacels de les mentides que hem construït perquè, des d’allà dalt, tot sembla més insignificant i menys important.

La desforestació és la segona causa principal del canvi climàtic, després de la crema de combustibles fòssils; precisament, perquè hem deixat d’estimar els boscos, de meravellar-nos amb la natura i amb cada ésser viu que l’habita. T’has fixat mai que els nervis de les fulles reprodueixen exactament l’anatomia de les venes humanes? I sabies que la tulipa, la flor nacional d’Holanda, era tan apreciada que el segle XVII, fins i tot, es va fer servir com a moneda?

Tanmateix, l’univers que ens envolta es difumina des del moment que desviem els passos cap a una autopista més noble i asfaltada, per renegar dels camins de pols i de pedres –plens dels tresors de la brisa, del vol d’un insecte o d’una posta de sol, tan efímers però que ens atrapen com un imant–. Aquesta setmana és un bon moment per tornar a començar, sense retrets, perquè el Bon Pastor sempre acull l’ovella perduda que torna al corral. Quan és, però, que vam deixar d’estimar la Terra i vam convertir aquest amor en egoisme?

El mestre zen Thich Nhat Hanh deia que «hem d’assaborir cada respiració com si fos un miracle, perquè cada respiració conté nitrogen, oxigen, vapor d’aigua i indicis d’altres elements, de tal manera que cada respiració conté la Terra sencera». Així, pertanyem a la Terra, perquè és el gran úter matern que ens ha donat a llum; i per això crec que la nostra vida de cada dia hauria de ser una acció de gràcies constant. I és que formem part d’un projecte únic i, potser, irrepetible.